Η Selma και το βόρειο σέλας

Παππούς Lennart

Αυτό το βιβλίο ανήκει σε:

_____

Καλώς ήρθες σε αυτό το βιβλίο-παράδειγμα! Είναι φτιαγμένο ακριβώς όπως θα γίνει και το δικό σου, από τις φωτογραφίες και τις επιλογές που φαίνονται δίπλα, και δείχνει πώς μπορεί να μοιάζει μια ιστορία από τη Saga για σένα. Ξεφύλλισε, διάβασε και φαντάσου το παιδί σου ως τον ήρωα του δικού του παραμυθιού.

Η Selma είχε διαβάσει για το βόρειο σέλας σχεδόν σε κάθε βιβλίο που μπορούσε να βρει. Σε ένα βιβλίο, πράσινες κορδέλες χόρευαν πάνω σε έναν μαύρο ουρανό. Σε ένα άλλο έγραφε πως έπρεπε να περιμένεις, να περιμένεις, να περιμένεις. Τώρα στεκόταν στην αποβάθρα με το βιβλίο των αστεριών στο χέρι, και το νυχτερινό τρένο φύσαγε λευκά σύννεφα δίπλα της.

«Κι αν αρχίσει να χορεύει ενώ κοιμόμαστε;» είπε η Selma.
«Τότε θα με ξυπνήσεις», είπε ο μεγάλος αδελφός της, ο Oliver, και τράβηξε το σακίδιό του. Ο παππούς Lennart σήκωσε τα εισιτήρια. «Πρώτα θα βρούμε το κουπέ.» Η Selma ανέβηκε στο τρένο. Άλλο ένα βράδυ, σκέφτηκε. Σύντομα θα είναι εδώ.

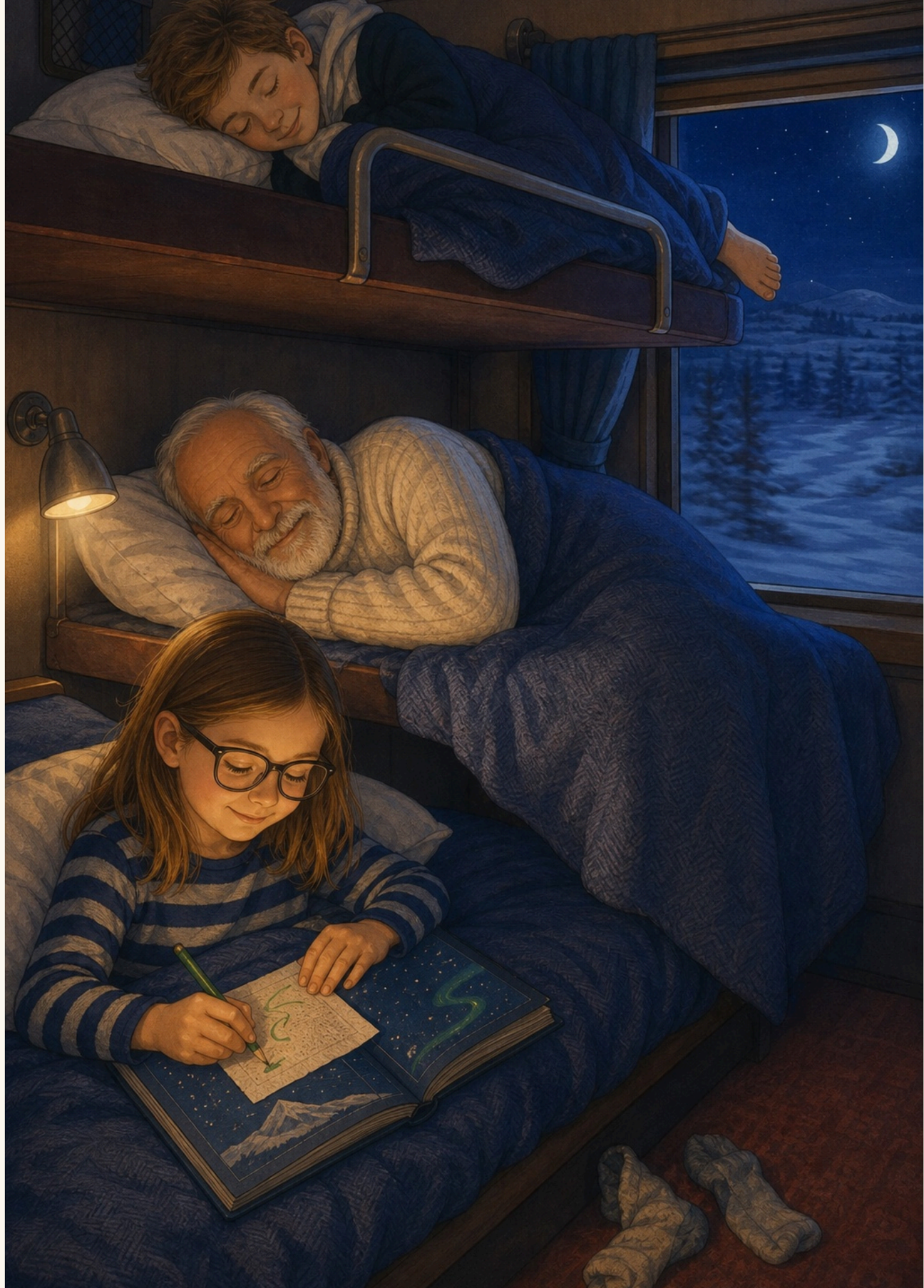

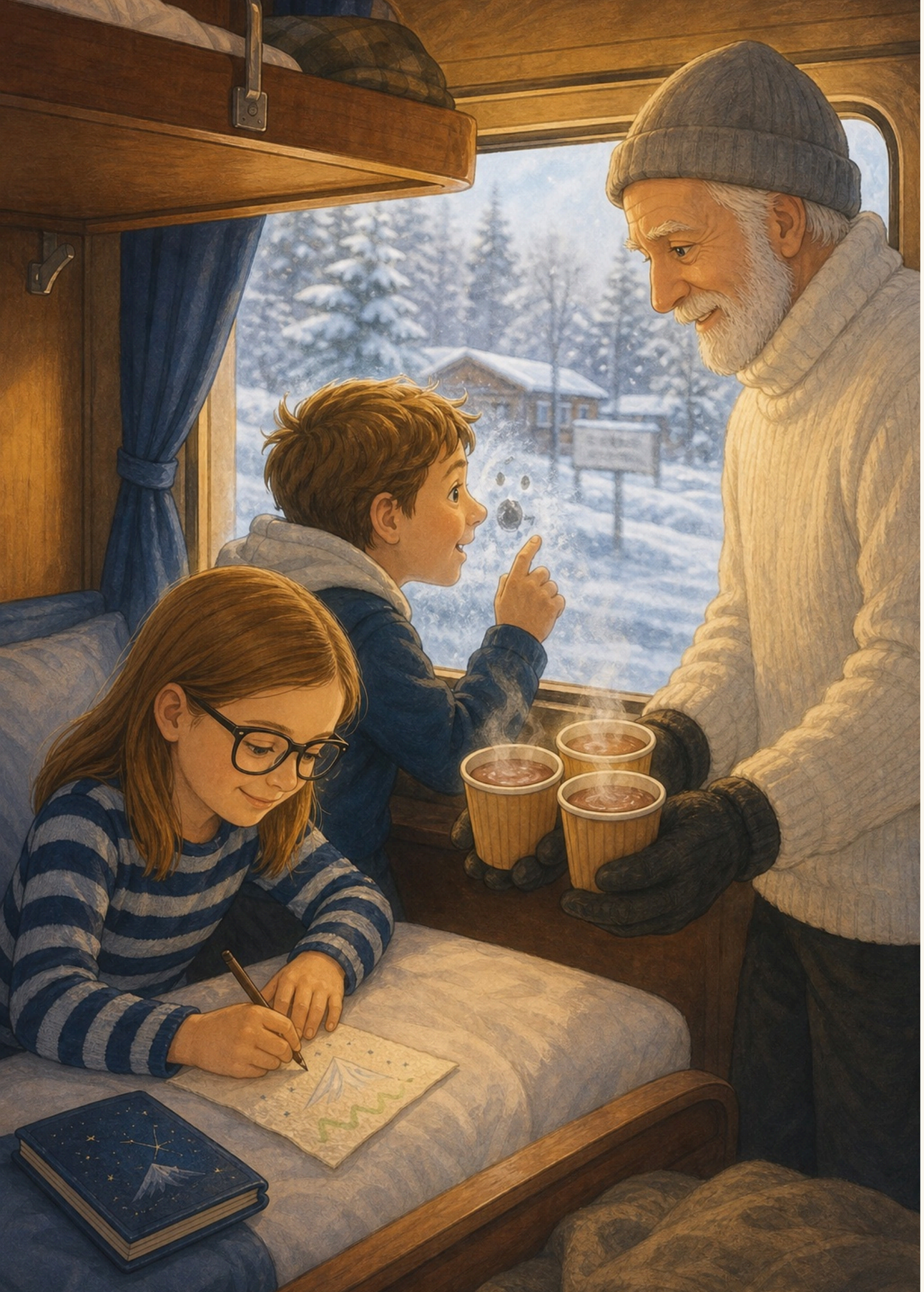
Το βαγόνι-εστιατόριο λικνιζόταν απαλά καθώς το τρένο ταξίδευε προς τον βορρά. Η Selma έτρωγε κεφτεδάκια με λινγκονμπέρι και κοίταζε ανάμεσα από την κουρτίνα και το παράθυρο. Τα έλατα εκεί έξω περνούσαν σαν μαύρες πινελιές.

«Βλέπεις καθόλου αστέρια;» ρώτησε ο Oliver, με μια πατάτα στο πιρούνι του. «Τρία», είπε η Selma. «Όχι, τέσσερα. Κι εκείνο το μικρό.» Ο παππούς Lennart έσκυψε μπροστά. «Τα μικρά φαίνονται καλύτερα αν κοιτάζεις για πολλή ώρα.» Η Selma πήρε μια χαρτοπετσέτα και έκανε τέσσερις τελείες με το μολύβι της. Ο Oliver ζωγράφισε μια πέμπτη, αν και είπε πως ήταν απλώς μια τελεία κατά λάθος. Το τρένο κυλούσε παρακάτω, παρακάτω, παρακάτω.

Στο κουπέ, τα κρεβάτια ήταν το ένα πάνω από το άλλο σαν μια μικρή στοίβα. Ο Oliver πήρε αμέσως το πάνω. Ο παππούς πήρε το μεσαίο. Η Selma χώθηκε στο κάτω και βρήκε τις κάλτσες του Oliver στο πάτωμα, δυο λυπημένα λουκάνικα που είχαν χάσει τα πόδια τους.

Όταν έσβησε το φως στο ταβάνι, η Selma άναψε το μικρό φωτάκι για διάβασμα. Στο βιβλίο των αστεριών υπήρχε μια εικόνα με ανθρώπους, τοσοδούληδες κάτω από πράσινες κορδέλες. Η Selma ζωγράφισε μια πράσινη καμπυλωτή γραμμή δίπλα στις τελείες της χαρτοπετσέτας. Οι ράγες έκαναν κλακ-κλακ, κλακ-κλακ από κάτω της. Άλλο ένα βράδυ, σκέφτηκε η Selma, και κράτησε τη χαρτοπετσέτα ίσια πάνω στο βιβλίο.

Όταν ξύπνησε η Selma, ο κόσμος έξω από το παράθυρο ήταν λευκός. Λευκά έλατα. Λευκές πλαγιές. Λευκοί σωροί πάνω στις στέγες μικρών σταθμών. Ακόμα και ο ουρανός ήταν φωτεινός σαν ένα άδειο φύλλο χαρτί.

«Χιόνι!» είπε η Selma, λες και υπήρχε περίπτωση να μην το είχε προσέξει κανείς. Ο Oliver κόλλησε τη μύτη του στο τζάμι. «Κάποιος έχυσε αλεύρι σε όλη τη χώρα.» Ο παππούς Lennart γύρισε με ζεστή σοκολάτα σε χάρτινα ποτήρια. Η Selma ζωγράφισε μια λευκή κορυφή στη χαρτοπετσέτα της, δίπλα στις τελείες και την πράσινη καμπύλη. Ανάμεσα στα δέντρα γλίστρησε μια πινακίδα. Σύντομα θα κατέβαιναν.

Το χωριό ήταν ήσυχο ανάμεσα σε χιονισμένα έλατα και απαλές βουνοπλαγιές. Όταν ήρθε το βράδυ, η Selma φόρεσε το σκουφί, τα γάντια και το χοντρό μπουφάν της. Ο Oliver βγήκε κι εκείνος έξω, αν και είπε πως κυρίως ήθελε να δοκιμάσει τις μπότες του. Ο παππούς πήρε τον φακό κεφαλής, αλλά τον άφησε σβηστό.

Κοίταξαν ψηλά. Γκρίζα σύννεφα σκέπαζαν τα πάντα, από τον καπνό των καμινάδων ως την άκρη του βουνού. Ούτε ένα αστέρι δεν φαινόταν. «Πρώτο εμπόδιο», είπε η Selma και έγραψε ΣΥΝΝΕΦΑ στη χαρτοπετσέτα. Ο Oliver τράβηξε το κασκόλ πάνω από τη μύτη του. «Αυτό το εμπόδιο έχει μέσα του ολόκληρο τον ουρανό.» Άλλο ένα βράδυ, σκέφτηκε η Selma. Αύριο ίσως τα σύννεφα να έχουν μετακινηθεί.

Το επόμενο βράδυ τα σύννεφα ήταν πιο αραιά. Η Selma είδε μια χλωμή τελεία ψηλά, ίσως ένα αστέρι, ίσως ένα μικρό άνοιγμα. Όμως τα φώτα του χωριού έλαμπαν στον δρόμο, στα παράθυρα και στην πίστα του σκι. Πάνω από τις στέγες, ο ουρανός γινόταν καφεγκρίζος.

«Δεύτερο εμπόδιο», είπε η Selma. «Φώτα.» Στη χαρτοπετσέτα, στα ΣΥΝΝΕΦΑ προστέθηκαν τα ΦΩΤΑ. Οι τελείες, η πράσινη καμπύλη και η λευκή κορυφή στριμώχνονταν τώρα στο ίδιο μικρό χαρτί. Ο Oliver κοίταξε έξω και κούνησε το κεφάλι. «Δεν θα γίνει ποτέ τίποτα.» Ο παππούς Lennart άνοιξε έναν χάρτη του βουνού. Η Selma είδε τις στρογγυλές ισοϋψείς γραμμές. Άλλο ένα βράδυ, σκέφτηκε.

Το τρίτο βράδυ, η Selma ετοίμασε τα πάντα. Το βιβλίο των αστεριών. Τη χαρτοπετσέτα. Ένα έξτρα κασκόλ. Μια σοκολάτα. Γάντια που ήταν στ' αλήθεια δικά της, όχι του Oliver. Ο παππούς γέμισε το θερμός, και ο Oliver ανέλαβε να το κουβαλήσει. «Μεγαλύτεροι ώμοι», είπε και φούσκωσε τόσο πολύ το στήθος του, που παραλίγο να του πέσει το σκουφί.

Έξω από την πόρτα, τα σύννεφα ήταν χαμηλά πάνω από το χωριό, σαν μια κουβέρτα που είχε γλιστρήσει κάτω από τον ουρανό. Η Selma έβαλε τον χάρτη πάνω στα πράγματά της. Τότε το βιβλίο, το κασκόλ και η χαρτοπετσέτα γλίστρησαν στο πάτωμα. Η σοκολάτα χώθηκε κάτω από το παγκάκι. «Τρίτο εμπόδιο», είπε ο Oliver. Η Selma κάθισε στη μέση της ακαταστασίας. Τώρα έπρεπε να κοιτάξει καλύτερα.

Η Selma μάζεψε τα πράγματά της και ίσιωσε τη χαρτοπετσέτα στο πάτωμα. Πρώτα οι τελείες. Έπειτα η πράσινη καμπύλη. Η λευκή κορυφή. ΣΥΝΝΕΦΑ. ΦΩΤΑ. Όλα ήταν εκεί. Άνοιξε το βιβλίο των αστεριών στη σελίδα με τους ανθρώπους μακριά από τα φώτα της πόλης.

Στην άκρη υπήρχε ένα μικρό βουνό πάνω από την ομίχλη. Η Selma έβαλε το δάχτυλό της στη λευκή κορυφή και μετά στον χάρτη του παππού. «Αν ανέβουμε εκεί», είπε, «τα φώτα θα είναι από κάτω. Κι αν και τα σύννεφα είναι χαμηλά.» Ο παππούς Lennart κοίταξε τον χάρτη για λίγο. «Ήρεμος καιρός και σημαδεμένο μονοπάτι. Γίνεται.» Ο Oliver τής έδωσε τη σοκολάτα. «Εγώ θα κουβαλήσω το θερμός.» Άλλο ένα βράδυ, σκέφτηκε η Selma. Αυτό το βράδυ.

Το τελευταίο βράδυ, το χιόνι έτριζε κάτω από τρία ζευγάρια μπότες. Η Selma προχωρούσε πρώτη στο σημαδεμένο μονοπάτι και μετρούσε κόκκινα Χ πάνω σε πασσάλους. Ένα, δύο, τρία. Πίσω της, ο φακός κεφαλής του παππού φώτιζε έναν ζεστό κύκλο στο χιόνι. Ο Oliver κρατούσε το θερμός τόσο προσεκτικά, που περπατούσε λες και ήταν φτιαγμένο από γυαλί.

«Φτάσαμε σύντομα;» ρώτησε ύστερα από πέντε Χ. «Όχι ακόμα», είπε η Selma. «Αλλά κοίτα. Τα φώτα είναι πιο μικρά.» Το χωριό λαμπύριζε μακριά εκεί κάτω και τα σύννεφα έρπονταν κατά μήκος της πλαγιάς. Η Selma έκλεισε το φερμουάρ ως το πιγούνι της. Άλλο ένα βράδυ, σκέφτηκε, μόνο που τώρα σήμαινε απλώς λίγα βήματα ακόμα.

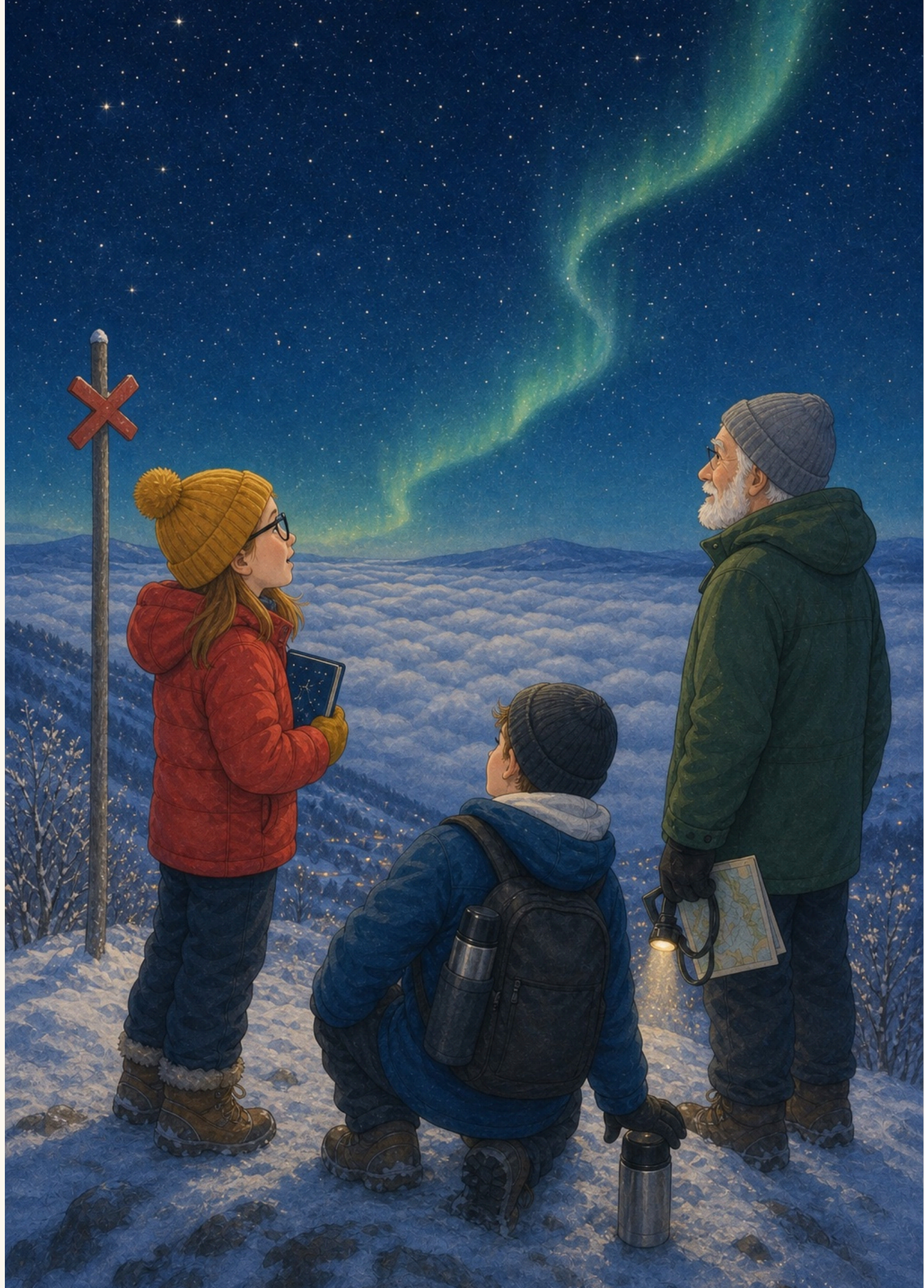

Τα δέντρα έγιναν πιο κοντά, πιο αραιά, και ύστερα τέλειωσαν. Μπροστά τους απλωνόταν το γυμνό βουνό, ανοιχτό στο φως του φακού κεφαλής. Ο άνεμος τραβούσε την κουκούλα της Selma και προσπαθούσε να μυρίσει τα αυτιά της. Έκανε τρία βήματα, κι ύστερα άλλα τρία.

Ο Oliver σταμάτησε δίπλα σε μια πέτρα που ξεπρόβαλλε από το χιόνι. «Σας το είπα πως δεν θα γίνει ποτέ τίποτα.» Όμως δεν άφησε κάτω το θερμός. Ο παππούς έδειξε προς την επόμενη απαλή ράχη του βουνού. «Από εκεί θα βλέπουμε πάνω από το στρώμα των σύννεφων.» Η Selma δεν κοίταξε πίσω τον μακρύ δρόμο. Έδειξε το επόμενο κόκκινο Χ. «Πρώτα εκεί», είπε. «Μετά στο επόμενο.»

Στον τελευταίο πάσσαλο, ξαφνικά όλα έγιναν πιο ήσυχα. Τα σύννεφα έμεναν εκεί κάτω, απαλά και πυκνά πάνω από το χωριό. Πάνω από τη Selma υπήρχαν αστέρια, περισσότερα από τις τελείες στη χαρτοπετσέτα της και πολύ πιο καθαρά.

Ο παππούς έσβησε τον φακό κεφαλής. Ο Oliver ακούμπησε κάτω το θερμός χωρίς ούτε ένα χτύπημα. «Α, μάλιστα», ψιθύρισε. Η Selma κράτησε την ανάσα της. Στην αρχή έβλεπε μόνο τα αστέρια. Ύστερα εμφανίστηκε μια χλωμή πράσινη γραμμή πίσω από την άκρη του βουνού, λεπτή σαν γραμμή από το μολύβι της. Καμπύλωσε. Μεγάλωσε. «Oliver», είπε η Selma. «Κοίτα τώρα.»

Η πράσινη γραμμή έγινε κορδέλα. Η κορδέλα δίπλωνε και τρεμόπαιζε, σαν να τίναζε ο ουρανός ένα μακρύ μεταξωτό κασκόλ. Άναψε κι άλλη μία κορδέλα. Έπειτα το πράσινο χόρευε σε όλο τον ουρανό, ψηλά πάνω από τα σύννεφα και τα φώτα.

Στην αρχή κανείς δεν είπε τίποτα. Ο Oliver έβγαλε το ένα γάντι και το ξαναφόρεσε αμέσως. «Είναι αληθινό», ψιθύρισε. Ο παππούς γέμισε τρία μικρά κύπελλα με ζεστή σοκολάτα. Η Selma στεκόταν ανάμεσά τους και ακολουθούσε τα πράσινα τόξα ώσπου κουράστηκε ο λαιμός της. Πάνω τους, το βόρειο σέλας δίπλωσε άλλη μία φορά, ακόμα πιο μακριά πάνω από τα αστέρια.

Η σοκολάτα γινόταν όλο και μικρότερη. Πρώτα χάθηκαν οι γωνίες, έπειτα τα τελευταία κομματάκια. Ο Oliver βρήκε κι ένα ψίχουλο στο γάντι του και το έφαγε κι αυτό. Το θερμός γινόταν πιο ελαφρύ, ενώ το πράσινο φως συνέχιζε να στριφογυρίζει πάνω στον σκοτεινό ουρανό.

Η Selma έβγαλε τη χαρτοπετσέτα. Εκεί ήταν οι τελείες, η καμπύλη, η λευκή κορυφή, τα ΣΥΝΝΕΦΑ και τα ΦΩΤΑ. Ζωγράφισε τρεις μικρές φιγούρες πάνω σε ένα βουνό και μια μεγάλη πράσινη κορδέλα από πάνω τους. «Μπορώ να ζωγραφίσω άλλο ένα αστέρι;» ρώτησε ο Oliver. Η Selma τού έδωσε το μολύβι.

Η Selma και το βόρειο σέλας

Η Selma, ο μεγάλος αδελφός της Oliver και ο παππούς Lennart παίρνουν το νυχτερινό τρένο για τα βουνά, για να δουν το βόρειο σέλας. Σύννεφα, φώτα και μια ολοένα μεγαλύτερη ακαταστασία στέκονται εμπόδιο, ώσπου η Selma διαβάζει τις δικές της μικρές ενδείξεις με έναν νέο τρόπο.

el-gr.sagatilldig.se

